

7. Болдирев С.В. Проблеми правового регулювання парламентського розслідування в процесі застосування процедури імпічменту Президента України / С.В. Болдирев, Б.Ю. Ребриш // – [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документу: http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/1519/1/118_7.pdf

8. Поживанов М. Імпічмент: мертвонароджене дитя Конституції – [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документу: https://24tv.ua/impichment_mertvonarodzhene_ditya_konstitutsiyi_n759693

Науковий керівник: к. ю. н., доцент Г. А. Волошкевич

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

К. Л. Бірковська

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

Значимість аналізу проблем розвитку громадянського суспільства визначається тим, що воно є основою становлення правової демократичної держави. Саме ці пріоритетні завдання стоять сьогодні перед Україною, яка відноситься до перехідних суспільств. У даному контексті особливо важливим є дослідження проблем як становлення та розвитку громадянського суспільства, так і налагодження взаємодії між органами публічної влади та інститутами громадянського суспільства в Україні. Наслідками тут мають бути, з одного боку - підсилення позитивних ефектів від демократизації, а з іншого, – пом'якшення негативних проявів, що виникають при становленні демократії.

В Україні постійно дискутують з питань впливу держави на громадянське суспільство. Постійно виникає питання: хто ж важливіший та впливовіший – державна влада чи громадянське суспільство. Немало людей не довіряють державній владі, вважають державу чужою, корумпованою силою. Типовою помилкою є теза, в якій поєднується надія на розважливого лідера, який прийде до правління та вирішить все справедливо і демократично. Саме влада зможе допомогти становленню громадянського суспільства. Але ж без активності та безпосереднього впливу нації ці шанси обмежені.

Перешкодою до розвитку українського громадянського суспільства є суперечності у механізмах і засобах здійснення політичної влади та її реформування. Особливо складною і багатоплановою є суперечність між уявленням демократії як єдиновладдя, влади народу, заявленої Конституцією України, та проблема її втілення. Це і є найголовнішим парадоксом. Через це в Україні виникає багато соціально-політичних проблем розвитку громадянського суспільства. Найголовніше в тому, що це питання не має свого швидкого кінцевого вирішення. Велика кількість поглядів на громадянське суспільство приречена на безглузде ходіння навкруги звичних фактів, тому що громадянське суспільство – це дуже складний об'єкт.

Громадянське суспільство не з'являється само собою, тому завдяки саме цьому усвідомленню досягаються нові горизонти. Для того щоб система державного управління не була перешкодою, не була тягарем для суспільства, а навпаки, була потужним важелем прогресивного процесу, потрібно послідовно заохочувати суспільство. Для відповіді на цю проблему існує єдиний раціональний і що не мало важливе, результативний варіант. Ідеться про необхідність враховувати національні особливості, розкривати можливості системи управління та ініціювати дипломатичний процес, що в свою чергу, надасть змогу об'єднати зусилля різних рівнів управління і самоуправління в Україні.

Виявлено що в контексті взаємодії органів публічної влади з громадськістю можна виділити дві головні функції громадського суспільства: соціальну та нормативну. Перша окреслює роль громадянського суспільства в соціальних практиках. У цьому сенсі громадянське суспільство – агреговане явище, що поєднує специфічну сукупність суспільних комунікацій і соціальних зв'язків, соціальних інститутів і соціальних цінностей. Головними її суб'єктами є: громадянин зі своїми правилами і громадські (неполітичні, некомерційні й недержавні) організації, асоціації, об'єднання, громадські рухи й інститути. На відміну від соціальної функції, у другому випадку громадянське суспільство має переважно статус нормативної концепції, яка сприяє мотивації громадян та інших соціальних суб'єктів до розвитку змісту і різних форм громадської активності.

Отже, громадянське суспільство потрібне для розбудови інститутів демократії. Чим воно більше вдосконалено, тим простіше відстоювати свої права та користь громадянам, більше шансів самореалізуватись в найрізноманітніших сферах громадського життя, але менші шансів на те, що буде повний контроль над суспільними процесами. Зараз Українська держава має звертати увагу на характерні риси українського світосприйняття при формуванні громадянського суспільства. На законодавчому рівні має бути закладена якісно нова модель правової організації життя людини і суспільства, відповідно до якої весь державний і суспільний механізм націлений на здійснення і безпеку прав і свободи людини.

Список використаних джерел:

1. Стан та проблеми розвитку громадянського суспільства в Україні: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: www.rusnauka.com/36_PWMN_2010/Politologia/76676.doc.htm.
2. Теория государства и права в вопросах и ответах: Учебно-методическое пособие / Под ред. Ю.Н. Оборотова. – Х.: ООО "Одисей", 2005. – С. 58.

Науковий керівник: к. політ. н., доцент О. М. Іщенко

ЗАХИСТ ПРАВА ПРАЦІВНИКІВ НА ОПЛАТУ ПРАЦІ

А. В. Гончаренко

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

Головним обов'язком роботодавця, що виникає з трудового договору за ст. 21 КЗпП, є виплата працівникові заробітної плати за виконану роботу. Захист права на оплату праці у сучасний період є надзвичайно актуальним з огляду на те, що найбільш масовими є порушення законодавства про оплату праці. В результаті право кожного на працю, яке регулюється статтею 43 Конституції України [1], не отримує належної реалізації. Наслідком цього є те, що працівник не має не тільки гідної заробітної плати, а й позбавлений гідного життя, яке неможливо забезпечити без пристойної роботи та належної матеріальної винагороди. Отримання заробітної плати надає працівникові можливість забезпечити не тільки власні потреби, а й достойне життя членам його сім'ї.

Правове регулювання права на оплату праці здійснюється низкою нормативно-правових актів різної юридичної сили. Окрім згаданої статті Конституції України, це глави VI-VIII Кодексу законів про працю (далі – КЗпП) [2], Закон України «Про оплату праці» [3] та чисельні підзаконні і локальні нормативно-правові акти.

Проаналізувавши нормативно правову базу, можна зробити висновок, що юридичний захист прав працівника на оплату праці існує. Але, майже половина працюючих людей зустрічаються з проблемою, яка стосується їх оплати праці. Дана проблема проявляється в різних формах таких, як: ухилення від виконання укладення